

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΟΣΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΟΣΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ

ΠΟΙΗΘΕΙΣ ΕΝ ΑΓΙΩ. ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ
ΥΠΟ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΟΥ
ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΡΙΤΗ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ
ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ 2002

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ

Ο ὀσιος Σεραφεΐμ, τό ὀλοφώτεινο ἀστέρι τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδοξίας, ἔζησε, ἔδρασε καί ἔλαμψε στίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰώνα (1759–1833).

Γεννήθηκε στίς 19 Ἰουλίου τοῦ 1759 στήν πόλη Κούρσκ καί παρέμεινε ἐκεῖ μέχρι τά δεκαεννέα του χρόνια. Στήν ἡλικία αὐτή πῆρε τή γενναία ἀπόφαση ν' ἀφοσιωθεῖ ὀλόψυχα στό Θεό· κι Ἐκεῖνος ὀδήγησε τά βήματά του στό μοναστήρι τοῦ Σάρωφ.

Ἐνῶ ἦταν ἀκόμη δόκιμος, ἀρρώστησε βαριά ἀπό ὕδρωπικία. Μετά ἀπό τρία χρόνια ἀσθενείας, θεραπεύθηκε θαυματουργικά μέ ἐπίσκεψη τῆς Θεοτόκου.

Στή μοναχική του κουρά (1786) ὀνομάστηκε Σεραφεΐμ –προηγουμένως εἶχε τό ὄνομα Πρόχορος. Τό ἴδιο ἔτος χειροτονήθηκε διάκονος καί μετά ἀπό ἑπτά χρόνια, σέ ἡλικία 34 ἐτῶν, ἱερεὺς. Ὅταν λειτουργοῦσε, πετοῦσε στά οὐράνια, καί πολλές φορές ἀξιωνόταν νά βλέπει θαυμαστά ὀράματα καί ν' ἀκούει ἀγγελικές μελωδίες.

Διψώντας νά πλησιάσει περισσότερο τό Θεό, Τόν παρακάλεσε νά τόν ἀξιώσει ν' ἀποσυρθεῖ σέ κάποια ἔρημική περιοχή. Ἐνα χρόνο μετά τή χειροτονία του σέ ἱερέα, ἔλαβε ἄδεια ἀπό τή μονή ν' ἀφοσιωθεῖ στή μελέτη, στή σιωπή, στήν ἄσκησι, στήν ἔντονη προσευχή. Γιά δεκαέξι χρόνια, βαθιά μέσα στό δάσος, ἀγωνιζόταν ν' ἀνεβαίνει, μέρα μέ τή μέρα, τήν κλίμακα πού ὀδηγεῖ στόν οὐρανό. Τότε ἔκανε καί τή γνωστή ἄσκησι, τίς «χίλιες νύχτες προσευχῆς»: Πάνω σέ μιά μεγάλη πέτρα, ξαγρύπνησε προσευχόμενος ἐπί χίλιες νύχτες.

Μαζί μέ τήν προσευχή, διάβαζε ἀκατάπαυστα τήν Ἁγία Γραφή. «Πρέπει νά τρέφεις, ἔλεγε, τήν ψυχή μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ, γιατί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ “ἄρτος τῶν ἀγγέλων”. Μ' αὐτόν πρέπει νά τρέφονται οἱ ψυχές πού ἀγαποῦν μέ πάθος τό Θεό». Εὐλαβεῖτο ἀφάνταστα τή Θεοτόκο. Στό πρόσωπό Της ἔβρισκε ἀνέκφραστη πνευματική ἀγαλλίασι. Συχνά ἔλεγε: «Ἡ Παναγία εἶναι ἡ χαρά, ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τίς χαρές».

Στό διάστημα πού ἀσκήτεψε στήν ἔρημο, δέχθηκε ἐπίθεσι ληστῶν, πού τόν τραυμάτισαν βαριά. Θεραπεύθηκε καί πάλι θαυματουργικά ἀπό τή Θεοτόκο.

Τό 1810 ἐπέστρεψε ἀπό τήν ἔρημο στή Μονή τοῦ Σάρωφ καί ἔμεινε ἔγκλειστος στό κελλί του, ἀσκούμενος στή σιωπή. Στήν ἀρχή ἀπέφευγε τόν κόσμο. Ἀργότερα ὅμως, τό 1815, σέ ἡλικία 56 ἐτῶν, ἄνοιξε τό κελλί του καί δεχόταν κάθε ἐπισκέπτη. Εἶχε ἀποκτήσει πιά φήμη ἀγίου καί φωτισμένου ἀνδρός καί ὁ κόσμος ἔτρεχε κοντά του νά ξεδιψάσει. Ὁ ἴδιος, ὡστόσο, δέν βγήκε ποτέ ἀπό τό κελλί του γιά ἄλλα δέκα χρόνια.

Σέ ηλικία 66 ἐτῶν, κατόπιν ὁράματος καί προ-
σταγῆς τῆς Θεοτόκου, ἀφιερώθηκε ὀλοκληρωτικά στή
διακονία τοῦ πλησίον καί ἄρχισε στό ἕξις τό ἔργο
τοῦ «στάρετς», τοῦ πνευματικοῦ καθοδηγητοῦ.

Ἡ δράση του ὡς «στάρετς» ὑπῆρξε καταπληκτική.
Ἀναρίθμητες ψυχές ἔτρεχαν κοντά του, γιά νά βροῦν
τή γαλήνη, τή χάρη, τή σωτηρία. Καί ὅσοι δέν μπο-
ροῦσαν νά φθάσουν μέχρι τό κελλί του, τόν κατέκλυ-
ζαν μέ ἐπιστολές.

Οἱ ἐπισκέπτες του ἐπέστρεφαν ἄλλοι ἄνθρωποι.
Καθώς προσευχόταν γι' αὐτούς, καθώς τούς εὐλο-
γοῦσε μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ, καθώς μύρωνε τό
μέτωπό τους μέ λάδι ἀπό τό καντήλι τῆς Παναγίας,
καθώς τούς ἔδινε πνευματικές συμβουλές..., μιά μυ-
στική δύναμη ἀπλωνόταν στίς ψυχές τους. «Ὅποιοσ-
δήποτε ἐρχόταν στόν στάρετς Σεραφεῖμ, ἔνιωθε νά
τόν ἀγγίζει ἡ θεϊκή φλόγα πού ὑπῆρχε σ' αὐτόν καί ν'
ἀγκαλιάζει τήν ψυχή του». Σ' ὅλους μοίραζε εἰρήνη,
χαρά, θεϊκές εὐλογίες.

Συνιστοῦσε συχνά τήν εἰρήνη: «Ἀπόκτησε τήν
πνευματική εἰρήνη καί τότε χιλιάδες ψυχές ὀλόγυρά
σου θά βροῦν τή λύτρωση». Σχετικά μέ τό σκοπό τῆς
ζωῆς μας, δίδασκε: «Ὁ πραγματικός σκοπός τῆς χρι-
στιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος». Μιλοῦσε πολύ γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.
Χαιρετοῦσε τούς ἐπισκέπτες του μέ τά λόγια: «Χαρά
μου, Χριστός ἀνέστη!». Καί κάθε φορά πού κοινω-
νοῦσε, ἀπήγγελλε τόν πασχαλινό κανόνα «Ἀναστάσε-
ως ἡμέρα...».

Ἀπό τά πνευματικά του χαρίσματα, τί νά πρωτοα-
ναφέρουμε; Τό μάτι του διέσχιζε τά βάθη τῶν καρ-
διῶν. Εἶχε βλέμμα προφήτου. Προέβλεπε τά μέλλο-

ντα. Ἐπαντοῦσε σέ ἐπιστολές χωρίς νά τίς ἀνοίξει, γιατί γνώριζε τό περιεχόμενό τους. Θεράπευε μέ τήν προσευχή του πλῆθος ἀρρώστων. Πολλές φορές τό πρόσωπό του ἄστραφτε σάν ἥλιος. Καί μέσα στό δάσος, ὅταν ἀσκήτευε, εἶχε φιλίες μέ τά ἄγρια πουλιά καί ζῶα, καί μάλιστα μέ μιά πελώρια ἀρκούδα, πού κάθε μέρα ἐρχόταν νά φιλευθεῖ ἀπό τό χέρι του! Ζωή προπρωτική, παραδεισένια!

Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε ὀσιακός. Στίς 2 Ἰανουαρίου τοῦ 1833 βρέθηκε νεκρός, γονατισμένος, μέ τά μάτια προσηλωμένα στήν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Τήν προηγούμενη μέρα εἶχε κοινωνήσει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καί εἶχε ἀποχαιρετήσει τούς πατέρες τοῦ μοναστηριοῦ.

Τό πέρασμά του ἀπό τή γῆ θά μείνει ἀξέχαστο. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ λίγες παρόμοιες μορφές γνώρισε. Τά λόγια του καί τά ἔργα του θά δυναμώνουν πάντα τούς πιστούς.

Ἅγιος ἀνακηρύχθηκε ἐπίσημα τό 1903. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 2 Ἰανουαρίου, ἀλλά καί στίς 19 Ἰουλίου – ἡμέρα τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ ἀγίου λειψάνου του. Ἡ ἀγιότητά του γίνεται ὄλο καί περισσότερο γνωστή στόν ὀρθόδοξο χριστιανικό κόσμο.

Συγκλονιστικό γεγονός γιά τή Ρωσία ὑπῆρξε ἡ εὔρεση τῆς σοροῦ του, τό 1990, καί ἡ μεταφορά της στή γυναικεία Μονή τοῦ Ντιβέγιεβο (τήν ὁποία ὁ ὀσιος εἶχε ὑπό τήν πνευματική του καθοδήγηση καί προστασία).

Εἶθε οἱ πρεσβεῖες του νά μᾶς ἐνισχύουν στό δρόμο τῆς ζωῆς μας, καί τό παράδειγμά του νά μᾶς ἐμπνέει.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΟΣΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον,
Θεὸς Κύριος καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Κὸν φλογοφόρον ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου, ἀνευ-
φημοῦντες οἱ πιστοὶ ἐκβοῶμεν· τὴν τοῦ
Χριστοῦ ἀγάπησιν ἐγκαίνισον ψυχαῖς, Πάτερ
ἀγγελώνυμε, Σεραφεῖμ θεοφόρε, καὶ Ἁγίου
Πνεύματος, πάντας πλήσον εὐχαῖς σου, τὴν δὲ
χαρὰν τοῦ Πάσχα δὸς ἡμῖν αἰεὶ, τῶν Ὁρθοδόξων,
γλυκύτατον καύχημα.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Κὸν ἐκλεκτοῖς σου ἀριθμήσασα Κόρη, τὸν ἐν
ἐρήμῳ τοῦ Σαρώφ θεοτρόπως, ὑπερφυῶς
δοξάσαντα Υἱόν σου καὶ Θεόν, Σεραφεῖμ κατάλε-
ξον καὶ ἡμᾶς Θεοτόκε, παρ' ἀξίαν θέλοντας,
ἀπολαῦσαι τῆς δόξης, ἣν χορηγεῖς τοῖς πόθῳ σου
πολλῶ, Ὄνομα Μῆτερ, φωνοῦσιν ἐκάστοτε.

Ὁ Ν΄ ψαλμός, μεθ' ὃν ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστοιχίς·
“Πῦρ ἡμῖν ἀναψον Σεραφεὶμ Παρακλήτου
Ἄ(θανάσιος)”.

ᾠδὴ α΄ . ᾠχος πλ. δ΄.
Ἄρματηλάτην Φαραώ.

Πεπυρωμένος τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, κατὰ τὴν
κλήσιν σου, ψυχρανθέντας πάτερ, Σεραφεὶμ
τοῖς παισίμασι, τίμια ἐναπόδειξον ἡμᾶς Πνεύμα-
τος σκεύη, ὡς ἀπαιτεῖ ἀγγελώνυμε, τῶν χρι-
στιανῶν τὸ πολίτευμα.

Υιοθεσίας θεϊκῆς τὸ ἔνδυμα, ἀπημαυρώσα-
μεν, ὅθεν ὡς φωτὸς σοι, οἴκῳ καταφεύγομεν,
ὅπως ἀκτίσιν Ὅσιε, πρεσβειῶν σου στιλβώσης,
ἡμῶν τὰ θεῖα γνωρίσματα, καὶ Χριστῷ ἐνώσης
μακάριε.

Πευμάτων θείων ποταμὸς γενόμενος, χάριτι
Πνεύματος, πάθη ἀποπλύνεις τῶν ψυχῶν
τρισόλβιε, διὸ καὶ τοὺς αἰτοῦντάς σου, ἀποκάθα-
ρον μάκαρ, πολλὴν γὰρ ἔχεις τὴν δύναμιν, ὡς Θε-
ὸς μεθέξει γενόμενος.

Θεοτοκίον.

Κοῦρανίων στρατιῶν Βασίλισσα, ὅτε ἠσθένη-
σας, Σεραφεὶμ παμμάκαρ, ὑγιᾶ κατέστησεν,
εἰκόνα ἀσπασθέντα σε, τὴν Αὐτῆς καὶ πλημμύρα,
τὸν ὑετὸν προοιμίασε, θείων χαρισμάτων σου
Ὅσιε.

ᾠδὴ γ´. Οὐρανίας ἀψίδος.

Μητρικῇ ὁδηγία, ἀπὸ παιδὸς ᾠσιε, μόνον τὸν Θεὸν ἐξεζήτεις, ὡς σὸν θησαύρισμα, ὅθεν ὡς ἔμπορος, τὸν νοητὸν Μαργαρίτην, ἐφευρὼν ἠγόρασας, ᾠν ἡμῖν δώρησαι.

Κερῶν σου γονέων, συνεχιστῆς γέγονας, ἄριστος ψυχῶν ναοδόμος, ἅς κατεκόσμησας, σοφοῖς διδάγμασι, καὶ φιλοθέοις ἐννοίαις, μεθ' ὧν ναοποίησον, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Μικηθεὶς τῷ Δεσπότη, ὡς ψαλμικὴ ἔλαφος, ἔδραμες Σαρῶφ ἐν ἐρήμῳ, σταυρὸν δεξάμενος, ὡς καταθύμιον, παρὰ μητρὸς ἀγαθῆς σου, ὄν φιλεῖν ἀξίωσον, ἡμᾶς πρεσβεΐαις σου.

Θεοτοκίον.

Απαντὰ σου τὸν βίον, ὀλοτελῶς δέδωκας, τῇ Μητρὶ Κυρίου τρισμάκαρ, Ταύτης γενόμενος, οἰκεῖος ᾠσιε, καθάπερ εἶρηκεν Αὕτη, ᾠ ἡμᾶς οἰκείωσον, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Αιάσωσον, τοὺς ἐκ καρδίας σὲ ἀνυμνοῦντας, θεοφόρε Σεραφεῖμ Σαρῶφ ἐγκαλλώπισμα, καὶ δώρησαι εὐχαῖς σεπταῖς, τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν.

 πίβλεπον, ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκω-
σιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Ἡ αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

 υρίπνους φωστήρ, ἐδείχθης ὡς ἀσώματος,
τὴν ὕλην σαρκός, σοφῶς ἀναχωνεύσας σου,
καὶ Χριστὸν ἐδόξασας, Σεραφεῖμ ἀγγελομίμητε,
ἐκδιδάσκων σαφῶς ἡμῖν, τὴν κτῆσιν τοῦ Πνεύμα-
τος τῷ βίῳ σου.

ᾠδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχὺς, Κύριε.

 ζέας ζωῆς, σὺ ἀναπνέων μακάριε, τὸν ἀέρα
γένονας ἰσάγγελος, ὅθεν εἰσδύς, ἔνδον οὐ-
ρανοῦ, ἔσχες κατὰ φύσιν, τὰ ὑπὲρ φύσιν θεάμα-
τα, διὸ καὶ ἡμᾶς Πάτερ, ἀξιώσῃς εὐχαῖς σου,
θεωρεῖν κατ' ἐνώπιον Κύριον.

 ηναδιφῶν, τῶν οὐρανίων τὴν ἔννοιαν, καὶ
στοχεύων μόνον εἰς ἀγάπησιν, τοῦ Ἰησοῦ,
ἔρημον ποθεῖς, καὶ καταλαμβάνεις, τοὺς παλαι-
οὺς ἐκμιμούμενος, Πατέρας θεοφόρε, ὧν τὸν
ζῆλον τὸν θεῖον, καὶ ἡμῖν ἐγκαινίσῃς πρεσβείαις
σου.

 ψυχῆς τρυφήν, ὁ εὐχομένῳ δωρούμενος, παμ-
πλουσίως Πάτερ σοι δεδώρηται, εὐχὴν Χρι-

στός, ὡς ὑπὲρ παντός, κόσμου εὐχομένῳ, τῇ φλογοφόρῳ ἀγάπῃ σου, διὸ τῶν αἰτουμένων, τὰς δεήσεις ἐκπλήρου, ὡς ἐκάστῳ συμφέρει μακάριε.

Θεοτοκίον.

 λην ζωὴν, ὃ ἀθλητῆς σοι ἀνέθετο, ὅτε Κόρη πόθῳ ἀνεχώρησεν, ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ τὸν σταυρόν, ἡσυχίας ἤρε, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκθηρώμενος, ὅθεν ὡς συμπαρέστης, τούτῳ Μητὲρ ἐν πᾶσι, καὶ ἡμῖν συμπαρίστασο πάντοτε.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

 οερᾶς ἐργασίας, ἔσχηκας ἀλείπτας σου Ἁγίων τάγματα, ἄλλων μὲν τὸν ζῆλον, καὶ ἑτέρων μιμούμενος ἄσκησιν, ὅθεν κοινωνίας, τούτων ἐγένου κληρονόμος, ἐν ἧ τόπον ἡμῖν Πάτερ χάρισαι.

 τενὴν ὠδευσας τρίβον, ἐκ τῆς πλησμονῆς θείας ἐφέσεως, σιωπὴν ἐν πᾶσιν, ἐξασκήσας ἐν πλείστοις τοῖς ἔτεσι, μόνον τῷ Κυρίῳ, ἀδολεσχῶν Σεραφεῖμ θεῖε, τοῦ αἰῶνος τοῦ μέλλοντος ἄνθρωπε.

 πὶ πέτραν σοὺς πόδας, ἔστησας Κυρίου κατὰ τὸ λόγιον, ὅθεν τῶν χιλίων, ἡμερῶν καὶ νυκτῶν τὸ κατόρθωμα, τῆς εὐχῆς εὐκόλως, εἰς πέρας ἤγαγες θεόφρον, ὅθεν ταύτην ἡμῖν Πάτερ δίδαξον.

Θεοτοκίον.

Πῶσιν ἔχων τὴν ἄνω, ἤσκησε νηστείαν τροφῆς ὑπερθαύμαστον, ἅπασι διδάσκων, τὴν ἐγκράτειαν Κόρη ὁ δοῦλος σου, ἦν ἡμῖν χαρίσαις, σύμβιον ζείδωρον εὐχαῖς σου, ὅπως ὕλης ὀφθῶμεν ἀνώτεροι.

Ῥδὴ στ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἐγνείαν σου, οἱ πιστοὶ θαυμάζοντες, πρὸς αὐτὴν σὴ εὐλογία ἐχώρουν, ὅθεν Χριστῷ, φιλοάγων ὑπάρξεις, ὡς προσφορὰν προσενήνοχας ἄϋλον, μεθ' ὧν μνημόνευε ἡμῶν, Σεραφεῖμ τῶν ἀγνείαν ποθούντων σου.

Ἐιλόψυχε, Σεραφεῖμ ἠγάπησας, τοῦ Δεσπότης κτίσιν θεία ἀγάπη, καὶ ὡς Ἀδάμ, πρὸ τῆς πτώσεως ὤφθης, ὅθεν καὶ ἄρκτον χερσὶ σου ἐξέτρεφες, δεόμεθά σου τῶν ψυχῶν, τὰ θηρία ἡμῖν καθυπόταξον.

Ἐθραύσθη σου τὸ πηλῶδες Ὅσιε, ἐπιθέσει τῶν ληστῶν θεῖον ἄγγος, ὅμως Χριστός, ἐπαυξήσας τὴν Χάριν, θαυματουργίαις πολλαῖς σε ἐκόσμησε, διὸ βοῶμεν τῶν ψυχῶν, τοὺς ληστὰς ἡμῶν πόρρω ἐκδίωξον.

Θεοτοκίον.

Ἐάτραιναν, τὴν Κυρίαν Δέσποιναν, κατεπλούτησας ἀδάπανον Πάτερ, Ἡ θαυμαστῶς, συ-

νοδεία Ἁγίων, κατ' ἐπανάληψιν σὲ ἐπεσκέψατο, ἰκέτευε Ταύτην θερμῶς, ὅπως νόσους ἡμῶν ἐξιάσῃται.

Αιάσωσον, τοὺς ἐκ καρδίας σε ἀνυμνοῦντας, θεοφόρε Σεραφεῖμ Σαρῶφ ἐγκαλλώπισμα, καὶ δώρησαι εὐχαῖς σεπταῖς, τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν.

Αχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Ἡ αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Κοναζόντων ἐδείχθης τὸ καύχημα, καὶ μιγάνων θερμὸν καταφύγιον, ὅθεν Πάτερ, ὡς πρεσβευτῆ σοι χρώμενοι Θεῶ, φωνὰς ἐξαφίεμέν σοι νῦν, ἐκ καρδίας καὶ κράζομεν· Πνεύματος δὸς τὴν κτῆσιν, ὅπως Αὐτοῦ πληρῶμεν, τὰς ζωηφόρους ἐντολάς, Σεραφεῖμ Σαρῶφ ἀγλάϊσμα.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου
ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον
καὶ προσέσχε μοι.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

(ια', 27-30)

Ἰπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱὸν εἰ μὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ Υἱὸς καὶ ὃ ἂν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραῖός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὕρησετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστι.

Ἦχος β'.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός,
κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Εἶτα τὸ Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἦγας μάρτυς γέγονας, τῶν δωρεῶν Παρακλήτου, Σεραφεῖμ τρισόλβιε, ἧς Δεσπότης δίδωσι τοῖς φυλάττουσι, τὰ Αὐτοῦ ἐντάλματα, καθαρὰ καρδία, καὶ ποθοῦσιν ἑξομοίωσιν, πρὸς τὸ Ἀρχέτυπον, ὡς ἐν ἀληθείᾳ ἐπήγγελται. Ὅθεν ἡμῶν τὴν αἴτησιν, μὴ παρίδης Πάτερ ἀτέλεστον, ἀλλὰ σαῖς πρεσβείαις, οἰκείωσον Χριστῷ τῷ ποθητῷ, ναοὺς ποιῶν Θείου Πνεύματος, εἰς ζωὴν αἰώνιον.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἦνήμην Κυρίου περιφέρων, ἐπωνόμασας Ἁγίων Τόπων κλήσει, τῆς ἐρήμου Σαρῶφ, τοὺς χώρους θεοφόρε, ὅθεν ἡμᾶς ἀξίωσον, πολιτεύεσθαι ἁγίως.

Ἦένθους ἐργάτης ζωηφόρου, ὧν μακάριε, Ἀνάστασιν ἐφίλεις, διὸ Πάσχα χαρὰν, ἐγκαίνισον καρδίαις, ὅπως Χριστὸν δοξάζωμεν, Ἀναστάντα εἰς αἰῶνας.

Ἦλλου αἰῶνος σὺ πολίτης, πρὸς ταῖς ἄλλαις σου ἀσκήσεσιν εἰργάσω, σιωπὴν παντελεῖ καὶ σχολασμὸν Κυρίω, διὸ ἡμᾶς ἐκδίδαξον, σιωπᾶν χριστοφιλήτως.

Θεοτοκίον.

Πεύματα ἰαματοφόρα, Μήτηρ δέδωκας σὺν
θείῳ Θεολόγῳ, τῷ πτωχῷ Σεραφείμ, εἰς
ἀσθενούντων ρῶσιν, καὶ ψαλμικὰ ὡς ὕδατα, τὴν
παράκλησιν ἐν λόγοις.

ᾠδὴ η΄. Τὸν ἐν ὄρει ἅγιω.

Αφθαρσίας στολὴν ἐπενεδύθης, θεία Χάριτι
τοῦ Παρακλήτου Πάτερ, ἦν σκοπὸν τῆς
ζωῆς, ἐδίδαξας ἀνθρώπων, ἧς χάριτος ἀξίωσον,
τοὺς τιμῶντάς σε ἐν ὕμνοις.

Καὶ ἐν λόγοις γλυκύτατος ὑπάρχεις, καὶ ἐν
ἔργοις παμφίλτατος τοῖς πᾶσι, ὁ Χριστὸς
γὰρ ἐν σοί, καὶ φθέγγεται καὶ πράττει, ὄν ἐξιλέ-
ου Ὅσιε, τοῖς τὸν βίον σου ποθοῦσι.

Αηρωδοῦσιν οἱ λέγοντες μὴ εἶναι, ἀγιότητα
προσεφικτὴν ἀνθρώποις, καὶ γὰρ σὺ Σερα-
φείμ, ἐμπράκτως καταισχύνεις, τοὺς τὰ τοιαῦτα
φάσκοντας, ὧν μερίδος λύτρωσαί με.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μονάστρια ἐξέστη, ὅτε εἶδέ σε
Παρθένε πλήρη δόξης, σὺν Ἁγίων χορῷ, τῷ
Σεραφείμ ὀφθεισαν, μεθ' ὧν σοι κλίνω Δέσποινα,
ἀσθενοῦς ψυχῆς μου γόνυ.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὸ τέλος ἐπιγείου σου βιοτῆς, ὑπερθαύμα-
στον πέφυκεν Ὅσιε καὶ ποθητόν, τοῖς ἐν
ῦμνοις πόθου πανευλαβοῦς, τιμῶσι πολιτείαν
σου, ὅθεν καταξίωσον ἐν εὐχῇ, ψυχὰς Κυρίῳ
δοῦναι, πυρὶ θείας ἀγάπης, ἐξηγνισμένας ταῖς
πρεσβείαις σου.

Λόγος ἐπληρώθη Πάτερ ὁ σός, ὅτι Πάσχα ἐν
θέρει ὀφθήσεται ἐπὶ τῇ σῆ, δόξη τῆς σεπτῆς
ἀνακομιδῆς, ὅθεν τὴν χάριν δώρησαι, τῆς σῆς πα-
σχαλίου διαγωγῆς, ἡμῖν ἀνίκμοις οὔσι, τῷ θέρει
ἀμαρτίας, ὅπως δοξάζωμεν τὴν μνήμην σου.

Ψφάνας ἰστοουργία τῇ μυστικῇ, νῦν ποδήρη
φορεῖς ἀγιότητος, κόσμου παντός, θεῖε Χρι-
στευχέτα ἐν οὐρανοῖς, μετὰ τῶν συνωνύμων σοι
καὶ τῶν ἐπιλοίπων ἀγγελικῶν, ταγμάτων φλογο-
φόρε, ἔνθεν τὸ δυσειδές μου, ἐξ ἀμαρτίας φλέξον
ἔνδυμα.

Θεοτοκίον.

Ξίωσόν με Δέσποινα ἀγαθή, τελειῶσαι τοῦ
βίου τὸ στάδιον πρὸ τῆς σεπτῆς, καὶ προσ-
κνητῆς μοι θείας μορφῆς, τοῦ παγκαλλοῦς Προ-
σώπου σου, ὡς τὸν πολυόπτην σου Σεραφεῖμ·
γνωρίζω ἀναιδές μου, τὸ αἶτημα ὑπάρχειν, ἀλλὰ
καὶ οἶδα τὴν ἀγάπην σου.

Καὶ εὐθύς, τό·

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν· τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Εἶτα τὰ Μεγαλυνάρια.
(τὰ δύο πρῶτα τοῦ Συναξαριστοῦ)

Καίροις τῆς Ρωσίας γόνος λαμπρός, τέκνον τῆς ἐρήμου, μοναζόντων ὑπογραμμός, Πνεύματος τὴν κτῆσιν, σκοπὸν ζωῆς κηρύττων, ὦ Σεραφείμ τοῦ Σάρωφ, ἄνθος μυρίπνοον.

Ἐλος ἀνακείμενος τῷ Χριστῷ, χαρίτων τῶν θείων, ἀναδέδειξαι θησαυρός, θαύμασι καὶ λόγοις, καὶ θείαις ὑποθήκαις, ὦ Σεραφείμ παμμακάρο, φωτίζων ἅπαντας.

Πνεύματι Ἁγίῳ ἀνακραθείς, Σεραφείμ θεόφρον, καταυγάζεις σῆ βιοτῆ, κόσμον τὸν παρόντα, καὶ ἐκδιδάσκεις πάντας, τούτου διαρραγῆναι, ἀϋλοῖς πτέρυξι.

Ἐλίψει βαρούμενοι τὰς ψυχάς, τὴν χαρὰν αἰτοῦμεν, Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, Σεραφείμ θεόφρον, δοθῆναι σαῖς προσβείαις, τοῖς τὴν σεπτὴν σου, μνήμην γεραίρουσι.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

**Τὸ Τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια, ἐκτενῆς
καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἧν τό·**

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πνεύματος Ἁγίου τῷ πυρί, ὀλοκαυθθεῖς Πάτερ θεῖε, ὡσπερ ἀσώματος, ἄγγελος ἐβίωσας Σεραφεῖμ ὄσιε, τὴν ὁδὸν τῆς θεώσεως, σαφῶς ἐκδιδάσκων, τοῖς ἐκμελετῶσί σου ζωὴν χρυστόληπτον, ὅθεν μεταποίησον τάχει, νοῦν ἡμῶν καὶ φρόνημα ὅπως, ἐξομοιωθῶμέν σοι τρισόλβιε.

Καὶ τὰ Θεοτοκία.

Ἦχος πλ. δ'.

Πέποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β'.

Πῆν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἦχος δ΄.

κ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος α΄.

Ἡ πρεσβεία Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Καὶ τέλος, τὸ Δι' εὐχῶν.

Στίχοι ἱκετικοί.

Εὐχου Σεραφεῖμ, Παρακλήτω τῷ ἄνω
πλουσίως οἰκεῖν, Παρακλήτω τῷ κάτω.

